VERSCHIJNT WEKELIJKS

Bobo

NR. 46 - 15 NOVEMBER 1969
abonnementsprijs 35 cent
losse nummers 50 cent
voor België 7 frank

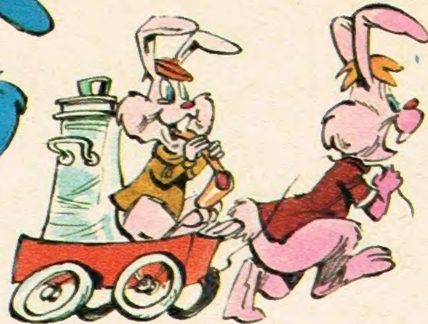
Help! Moord! Brand!
Een rover in het land.
Maar heb je hem bekeken,
Blijf dan maar rustig hier:
Zijn zwaardje kan niet steken,
Zijn muts is van papier!

Om te zoeken: een zwaard, een vlag, een muts en een laars.

VOORLEESBLAD VOOR PEUTERS EN KLEUTERS

Bobo

Boemsi

Lees-Voor

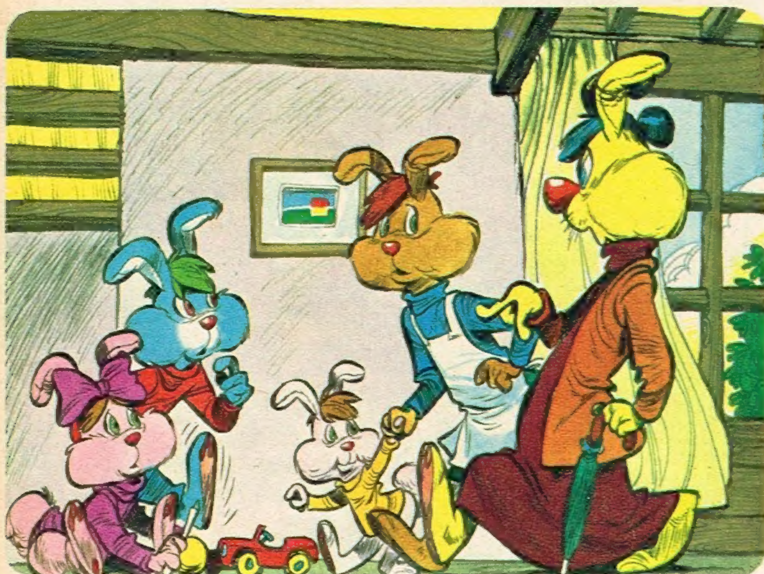

Mama

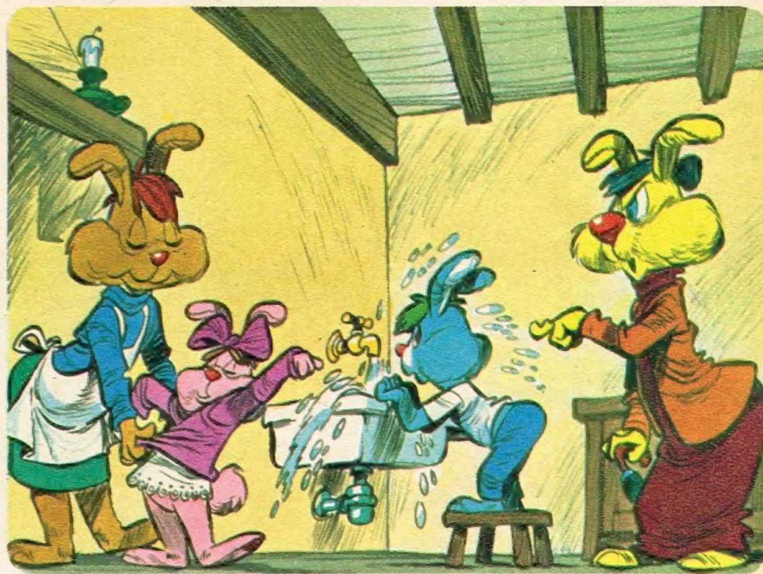

Tante Pieta Secuur

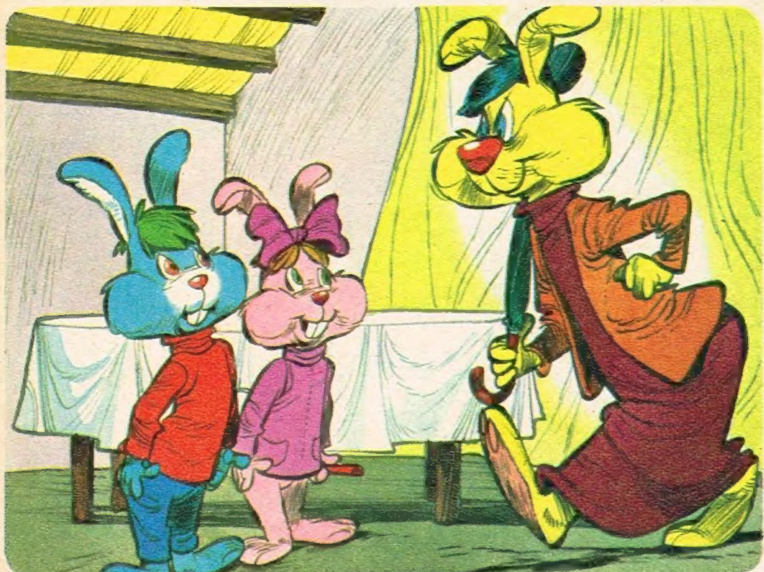
Bobo Konijn en zijn

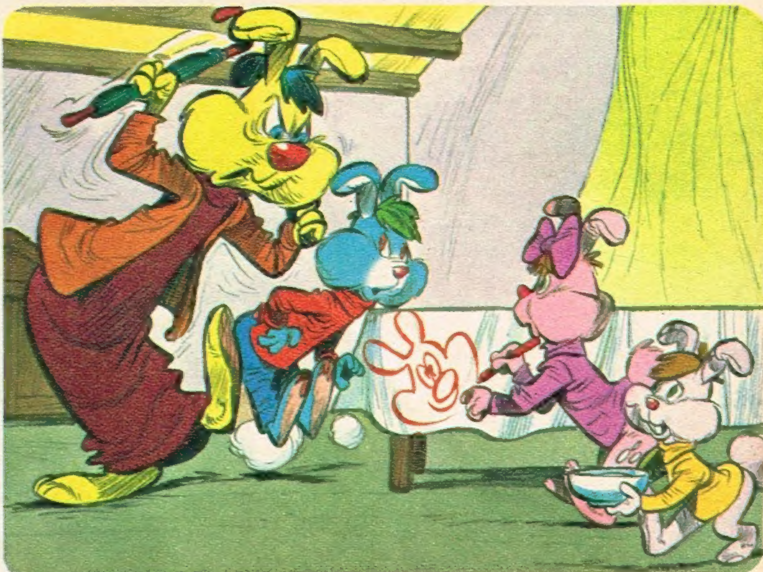
1. Bobo, Boemsi en Krabbel Konijn zitten gezellig te spelen, als tante Pieta Secuur binnenkomt. Tante Pieta is verschrikkelijk netjes. Alles en iedereen moet schoon zijn. Maar kleine konijntjes zijn niet altijd schoon. Net zo min als kleine kinderen. Mama Konijn denkt verschrikt: Wat zal ze nú weer zeggen?

2. „Kinderen, jullie mogen gezellig met mij gaan wandelen," zegt tante Pieta. „Dan heeft jullie mama ook eens een rustige middag. Maar Krabbel moet eerst een schone jurk aan en Bobo moet zijn poten wassen. Foei, achter je oren ben je ook niet erg netjes. Denk erom, wie niet schoon is, mag niet met me mee!"

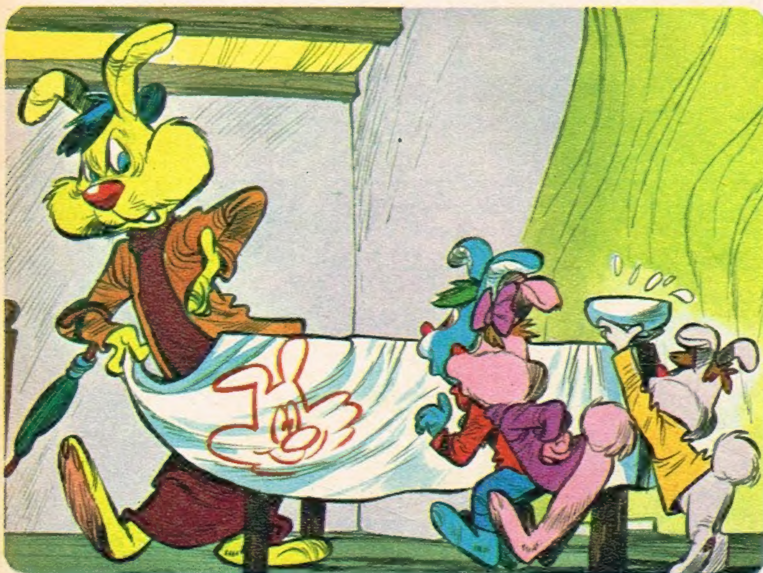
3. Bobo en Krabbel hebben niet veel zin om met tante Pieta uit te gaan. Ze mogen natuurlijk nergens op klimmen. Heel de weg moeten ze braaf aan tantes hand lopen. Bah! Maar Boemsi moet eerst nog een beker melk drinken. „Goed, ik wacht wel even," zegt tante Pieta Secuur. „Drink maar netjes, zonder morsen!"

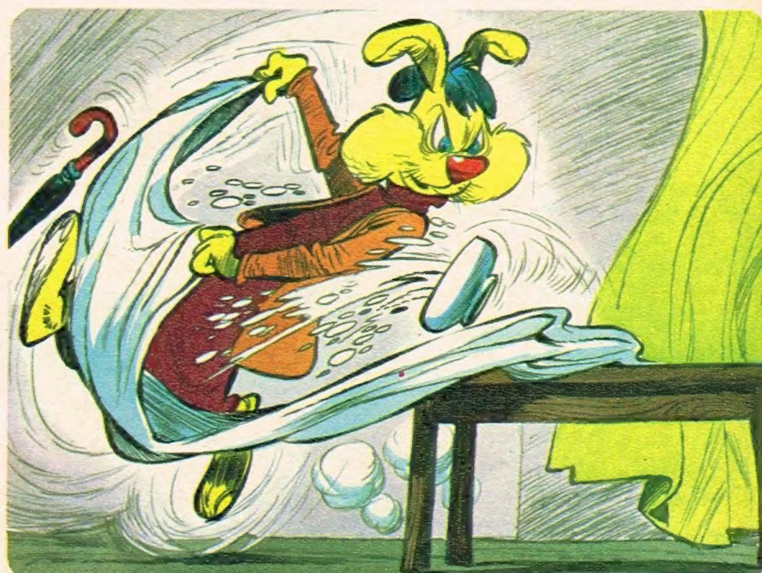
4. Terwijl Boemsi in de keuken zijn melk haalt, heeft Krabbel haar kleurkrijtje genomen. Ze tekent vlug een gek konijnehoofd op het tafelkleed. „Wel alle klavertjes!" schreeuwt tante Pieta. „Tekenen op het tafelkleed! Hoe haal je het in je hoofd!" Ze zwaait woedend met haar paraplu. „Als *ik* jullie mama was!"

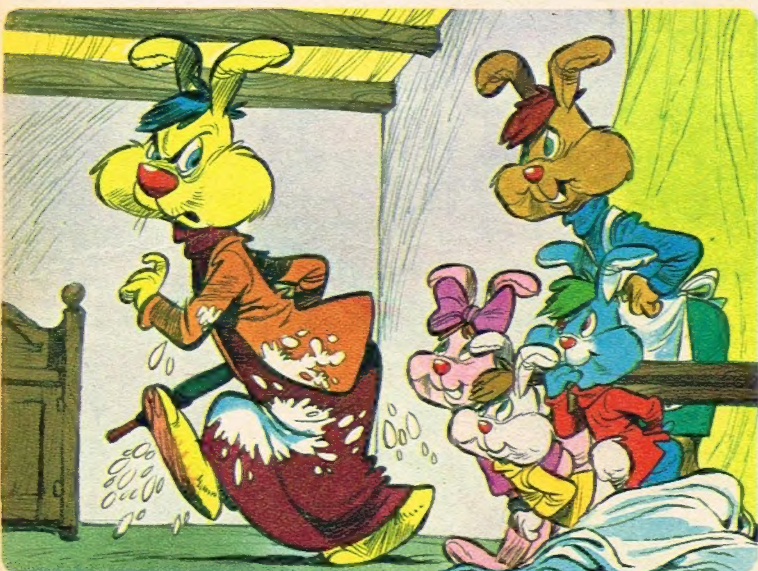
vrolijke familie

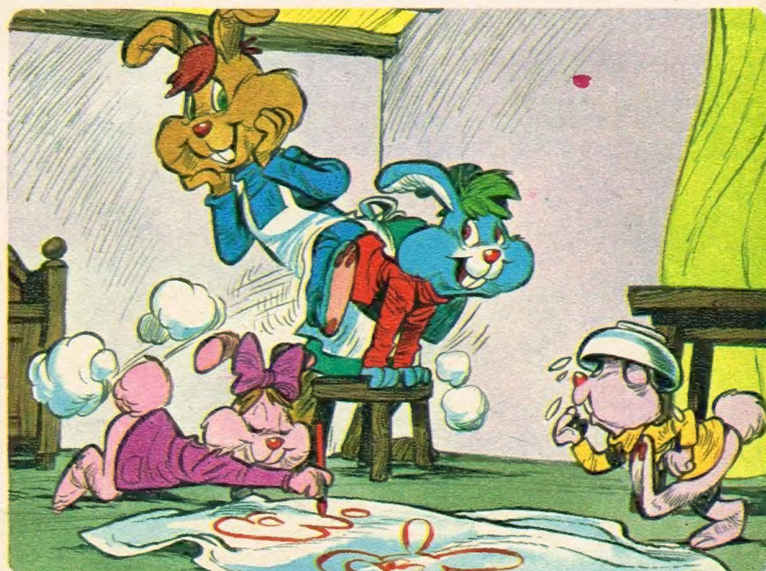
5. Aiai, denkt Boemsi verschrikt. Als ik maar niet mors met de melk! Hij schuift zijn beker voorzichtig op het randje van de tafel. Boemsi is bang voor tante Pieta Secuur. „Kijk nou toch eens aan!" jammert tante, wijzend op Krabbels tekening. „Het hele tafelkleed bedorven en je arme mama kan weer wassen!"

6. Nijdig trekt ze het tafelkleed van de tafel. Maar ze heeft niet op Boemsi's beker gelet. Hupsakee, de beker schuift mee. Tante krijgt de hele lading melk over haar kleren. Nu is ze zelf opeens niet schoon en netjes meer. „Alle klavertjes, wat gebeurt er?" snauwt ze. „O, o, nu moet ik zelf ook in de was!"

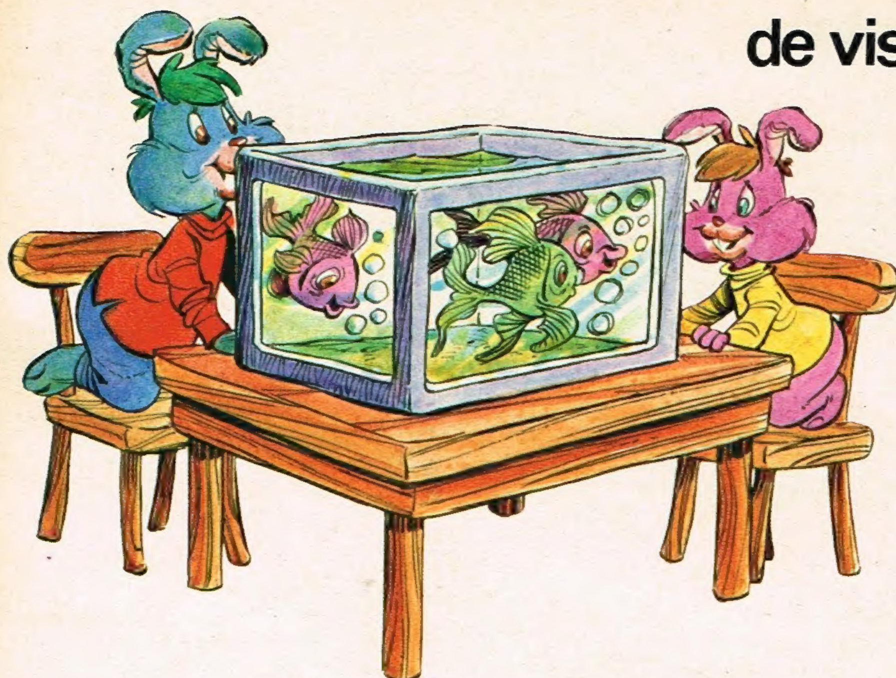

7. Tante Pieta kan Boemsi de schuld niet geven. Ze had zelf beter op moeten letten, toen ze het kleed van de tafel trok. „De wandeling gaat niet door. Ik ga naar huis!" moppert ze en nijdig stapt ze de deur uit. Mama, Bobo, Krabbel en Boemsi kijken haar stilletjes na. Gelukkig, die is weer opgehoepeld!

8. Bobo is dolblij dat hij niet met tante hoeft te wandelen. Boemsi heeft zijn beker op zijn hoofd gezet en Krabbel mag het hele tafelkleed voltekenen. Het moet nú toch in de was. Tante Pieta Secuur wou mama Konijn een rustige middag bezorgen! Nou, hoor, ze kan beter wegblijven. Misschien komt ze wel nooit terug!

de vis die uit het water wou

Er woonde eens in Blaricum
Een vis in een aquarium.
Hij had het er niets naar zijn zin,
Hij wou de wijde wereld in,
De kermis op en naar de stad...
Dus sprong hij uit zijn vissebad.
Hij plonsde in een glaasje wijn
Maar die was zuurder dan azijn.
En toen hij daar drie dagen zwom
Toen was de vis een zure bom.
De Blaricumse haringtent
Verkocht de bom voor twintig cent.

Dit is een les voor elke vis:
Hij moet maar blijven waar hij is!

SPELEN MET LETTERS EN WOORDEN

Plaatjes om naar te kijken, letters om te schrijven en woordjes om te lezen!

kees

mama

mies

koen

kun jij dat ook?

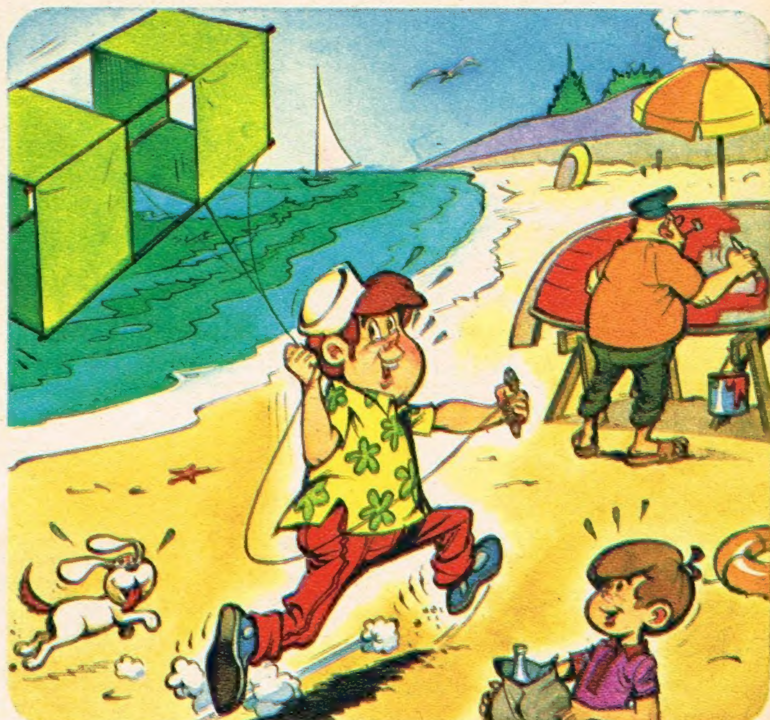
OOM STUNTEL

en zijn neefje Handige Heintje

1. Oom Stuntel is met Heintje een dagje naar het strand gegaan. Hondje Flap mag natuurlijk mee. En wat ze óók hebben meegenomen? Heintjes mooie vlieger. Het is geen gewone vlieger. Nee, een heel bijzondere. „Ik zal hem weleens oplaten," roept oom, als hij met zijn tas vol broodjes en limonade komt aanlopen.

2. Oom pakt de vlieger en Heintje de tas. „Ik ben dol op vliegeren!" lacht oom. „Je zult eens zien hoe prachtig dat ding dadelijk de lucht ingaat." Oom Stuntel begint te hollen en Flap holt met hem mee. Van opwinding vergeet oom op te letten waar hij loopt. Vlakbij staat een visser zijn boot op te schilderen.

3. Pats-boem! Natuurlijk moet oom Stuntel weer juist tegen de visser aanbotsen: „Au, kun je niet uitkijken, uilskuiken!" roept de visser woedend". Hij is met zijn gezicht tegen de pasgeschilderde boot gevlogen. „Pardon, neem me niet kwalijk, meneer," zegt oom. „Wafwafwaf," keft hondje Flap en hij springt vlug weg.

4. Ook oom Stuntel zet het op een lopen, want de visser raast en tiert: „Ik zal jou krijgen! Mooie manieren om me zo maar omver te lopen. Mijn pot met verf ligt ook al om! Man, als ik je te pakken krijg!" Van schrik laat oom Stuntel het vliegertouw los. De vlieger komt precies op de tas met brood en limonade terecht.

5. Flap is ook geen dappere hond. In plaats van zijn baas te beschermen loopt hij naar Heintje. Hij is bang dat hij een tik met de roeispaan zal krijgen. Arme oom Stuntel loopt wat hij kan. „Help!"

6. Hijgend komt hij even later bij Heintje aan. „H... hij heeft me niet te pakken gekregen, maar h... het was op het nippertje! Laten we nu maar eerst een slokje nemen en een hapje eten." Maar waar is de tas gebleven?

7. Hij is weg! Iemand moet de tas gestolen hebben. Oom heeft een reuze dorst en een reuzehonger. „Waarom pas jij niet beter op je spullen?" moppert hij tegen Heintje. „Kom, laten we de vlieger maar optillen en weggaan!"

8. Maar als oom de vlieger optilt, komt plotseling de tas met eten en drinken te voorschijn. „Haha," lacht oom. „Met vliegeren kun je toch de dolste dingen beleven. Zó ben je je spullen kwijt en zó heb je alles weer terug. Geen wonder dat ik dol op vliegeren ben. Kom Heintje, kom Flap, eerst eten!"

9. Oom Stuntel is de schrik en zijn boze bui helemaal vergeten. Hij ligt languit op het strand en bijt in een dikke boterham met hagelslag. Flap drinkt limonade met een rietje. Heb je ooit zo'n knappe hond gezien? „Straks laten we de vlieger weer op," zegt Heintje. „We zullen aftellen wie het doen mag. U of ik!"

We wonen allemaal in een gele caravan

Als je een hele dag in een caravan hebt stilgezeten, wil je nu en dan weleens gaan springen. „Goed," zegt papa Zonnemans, „allemaal uitstappen, dan kun je springen zoveel je wilt." „Dan spring ik in mijn leunstoel," zegt opa en hij slaapt al.

Oom Wim speelt een springliedje op de piano. Hij vindt het niet erg dat Lucie op zijn piano is gesprongen. Ze laat haar pop dansen op haar knie. Dat heeft ze van oma afgekeken. Die doet hetzelfde met de baby. Ze zingen: „Hophophop mijn paardje!"

Bas en Peter hebben een kangoeroestick, waarmee je springen kunt en Loekie en Anja hebben een bal. Marjo laat Tippie de hond heel hoog springen om de kluif te pakken. Wiesje springt over een slootje. Ze heeft een bos eikeblaren geplukt. Mooi, hè!

Papa en mama Zonnemans houden het touw vast, waarover de tweeling springen moet. En zie je de katjes springen rond opa's leunstoel? Als iedereen is uitgesprongen, gaan ze weer verder met de gele caravan. Waar rijden ze dan naar toe? Heel ver weg!

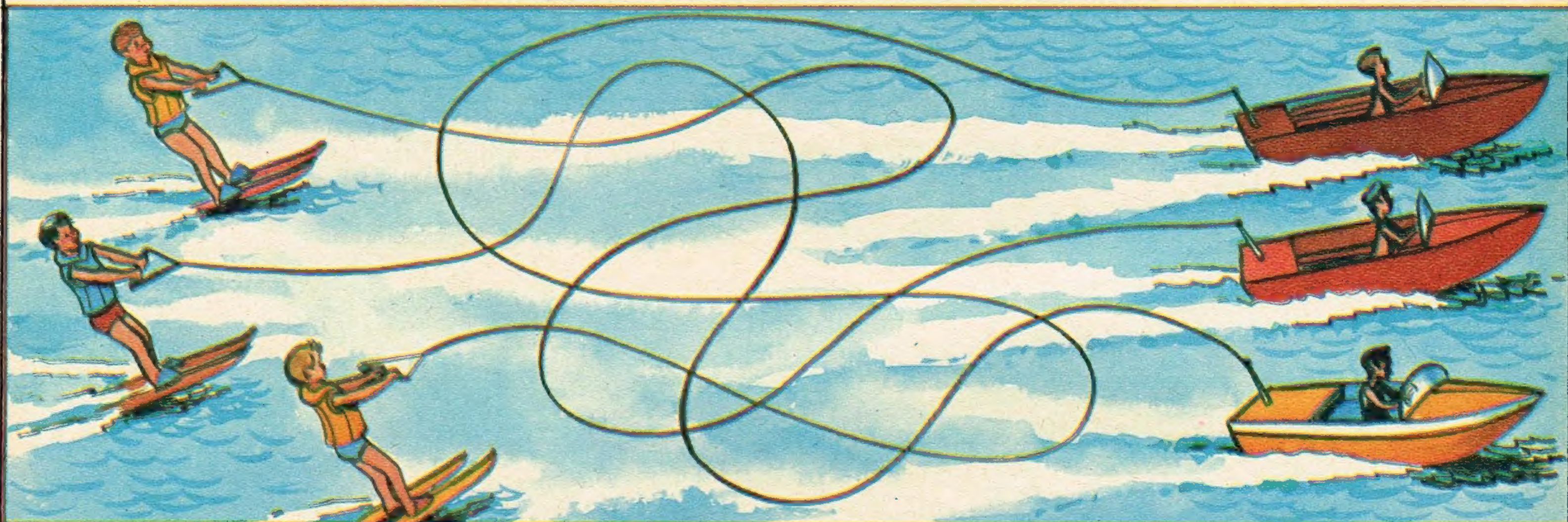
In deze springtekening zijn zo maar drie kangoeroesticks en drie ballen weggesprongen. Wie ze vindt mag vijf minuten springen!

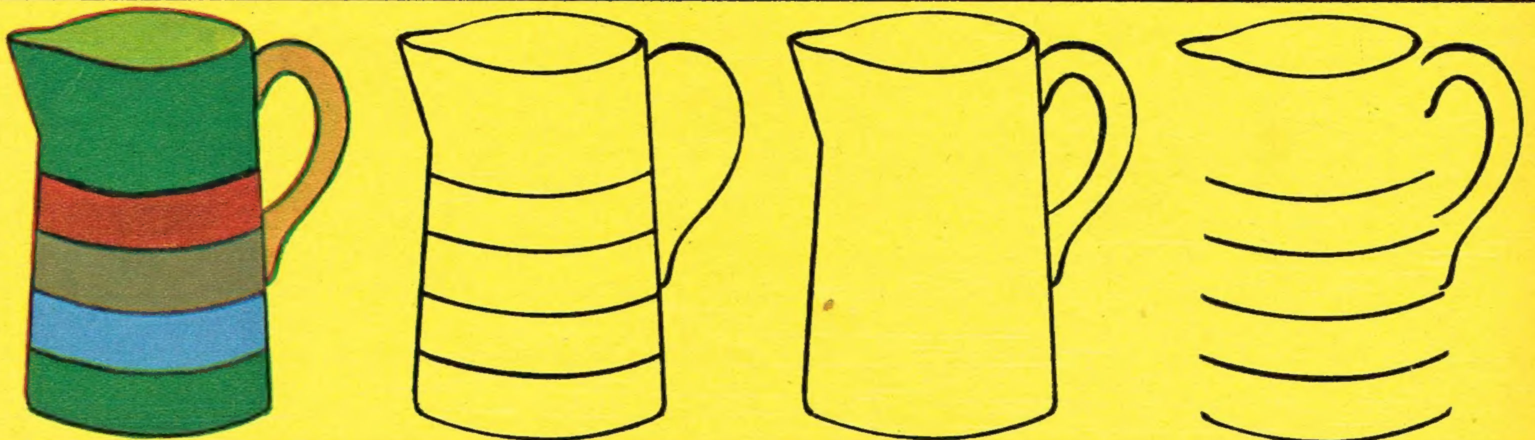
VIER MANNETJES, VIER KANNETJES, EN NÓG WAT !

Kijk eens goed naar de vier hoedjes van deze mannetjes. Zijn ze alle vier hetzelfde? Welk hoedje is een beetje anders?

Hoe zit dat met die drie bootjes en de drie kinderen op de waterski's? Ga met je vinger langs de lijntjes, dan zie je bij welk bootje ze horen.

Deze kannetjes moeten alle vier hetzelfde worden. Het eerste is klaar. Je hebt aan de drie andere nog heel wat te doen.

PAARDJE, VEULEN, VENTJE, BLOEMEN OP EEN PRENTJE!

Een lijntje trekken van 1 naar 2, van 2 naar 3, van 3 naar 4 en zo maar verder. Is dat geen fijn werkje om dit plaatje af te maken?

Wie kan het onderste plaatje even mooi kleuren als het bovenste? Het is wel moeilijk, maar jij bent toch knap?

Een plaatje om heel goed te bekijken. Je ziet vier bloemen. Je ziet een vaas. En je ziet nóg wat. Kun je daar iets van maken?

EEN PLUIM VOOR PETRA

„Waarvoor ben je hier eigenlijk?" zei de bezem tegen Petra het ponypaardje.
Petra schaarde met haar hoef over de vloer.
„Omdat de boer mij lief vindt," zei ze. En zo was het ook.
„Maar je doet nooit iets bijzonders," zei de bezem snibbig. „Ik veeg tenminste. Ik veeg de stal en de schuur. Alle strootjes veeg ik weg."
Toen begonnen alle dingen op te noemen wat ze zoal deden.
„Ik help met hooien," zei de hooivork.
„Ik breng stro en stenen van de ene plaats naar de andere," zei de kruiwagen.
„Ik ben heel sterk," gromde de tractor. „Ik trek de ploeg en de kar, gromgrom."
„En jij doet niks," zei de bezem tegen Petra.
Het ponypaardje keek heel ongelukkig. Als ik in het circus was, kon ik door een hoepel springen, dacht ze. Dan zouden alle mensen zeggen dat ik knap was en heel hard voor me klappen.
Maar het ponypaardje wilde helemaal niet naar het circus. Ze hield evenveel van de boer als de boer van haar. Waarom moesten alle dingen nu zo opscheppen?
Petra begon te briesen. Brrrrr! Misschien dacht ze dat de dingen dan bang voor haar zouden worden. Maar ze werden niet bang. Ze bleven haar plagen.
Petra sloeg met haar staart, stampte op de vloer en zei: „Het kan me niks schelen."
Maar ondertussen dacht ze: kon ik óók maar eens iets bijzonders doen.

Petra had, behalve de boer, nog een vriend. Het was Bert, een kleine jongen, die haar weleens wat brood of een suikerklontje kwam brengen, als ze in de wei stond. Bert woonde in een groot wit huis, niet ver van de boerderij.
Op een keer merkte Petra dat er iets bijzonders aan de hand was.
De mensen deden vreselijk opgewonden. Ze liepen en reden heen en weer. Ze praatten met heel bezorgde gezichten.
Petra stond in de wei en keek het zo eens aan. Niemand vertelde haar wat er gebeurd was en daarom graasde ze gewoon verder. Ze was blij dat ze niet in de stal hoefde bij al die vervelende dingen.
Opeens kwam de boer de wei op gelopen.
„Vort, Petra, we moeten overal gaan zoeken. Bert, dat kleine jongetje, is weg. We zullen het bos ingaan. Misschien is hij wel verdwaald!"
De boer wilde op Petra's rug springen, maar Petra rende weg, sprong over het prikkeldraad en liep in de richting van de stal.
De boer was niet gewend dat Petra ongehoorzaam was. Hij holde het ponypaardje schreeuwend achterna.
„Ho, hu, kom hier!"
Maar Petra had Bert voorbij zien komen. Bert wás niet in het bos. Hij was de stal ingegaan. Petra wist het bijna zeker. Ja, hoor, ze vond hem slapend in het hooi.
„Zo, ben je daar, niksnut?" begon de bezem, toen Petra binnenkwam.
„Heb je weer lekker staan luieren in de wei?" zei de kruiwagen.
Meteen kwam de boer binnen: „Petra, kom hier, zeg ik!" brulde hij.
Toen zag hij Bert, die in het hooi lag en wakker schrok.
Petra snuffelde aan zijn kleren. Het was alsof ze zeggen wou: „Let maar niet op de boer. Ik heb je gevonden."
„Petra! Jij wist dat Bert hier was!" riep de boer uit. „Ja ja, je bent braaf. Je bent knap! We hebben overal gezocht, behalve in de stal. Als we jou niet hadden, zouden we het bos zijn ingetrokken." Hij klopte Petra op haar hals en tilde toen haastig de kleine jongen op om hem naar huis te dragen.
„Zo zie je maar weer dat ik ook wat kan," zei Petra. „Ik kan kinderen vinden, die weg zijn. Dat kan zelfs de sterke tractor niet."
De bezem viel van narigheid om, de kruiwagen kraakte en de tractor piepte.
„Je bent knapper dan we dachten," zei de hooivork.
„Dan praten we nergens meer over," zei Petra en ze hinnikte van plezier.
En behalve de pluim kreeg ze ook nog een zak vol suikerklontjes!

GA JE MEE NAAR

1. Rond het paleis van de sprookjeskoningin kun je geweldig fijn verstoppertje spelen. De tuin is zo groot en er zijn volop plekjes waar je je verstoppen kunt. Toverfeetje Wanda staat met de handen voor haar ogen bij een grote paddestoel. Ze telt tot honderd. „Niet kijken!" roept Pukkie de sprookjesjongen.

2. Pukkie gaat zich verstoppen. Vlak bij het keukenraam vindt hij een grote, lege ton. Daar kruipt hij in. In de keuken is kok Lekkerbek bezig met de koninginnentaartjes. Lekkerbek doet altijd erg zijn best om de taartjes mooi te versieren. Hij kijkt niet op of om en daarom ook heeft hij Pukkie niet gezien.

3. Pukkie zit in de ton en denkt: hier kan Wanda me nooit vinden. Na een poosje hoort hij voetstappen. Pukkie is blij. Het begon vervelend te worden in de ton. Daar is Wanda, denkt hij en hij springt eruit om haar te laten schrikken. Maar het is Wanda niet. Het is Lekkerbek met een bakplaat vol taartjes.

4. Lekkerbek heeft van schrik alle taartjes laten vallen. Hij is woedend en roept: „Lelijke kwajongen, ik zal je een pak slaag geven! De hele morgen heb ik staan zwoegen op mijn gebak en nu is alles verknoeid." Pukkie rent wat hij kan, maar Lekkerbek zit hem op de hielen. „Help Wanda," roept Pukkie angstig.

Redactie en Administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Telefoon 31 92 00. Abonnementsprijs: 35 cent, per kwartaal (13 nrs.) ƒ 4,55. Losse nummers: 50 cent. Girobetaling: Ontvangt U het blad per post onder adresband: girorekening 230200 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad postabonnementen Haarlem met vermelding: Bobo. Ontvangt U het blad van de wederverkoper, gebruik dan postrekening 9822 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad met vermelding: Abonnement Bobo. Artwork by Eurostudio, Milan.

SPROOKJESLAND?

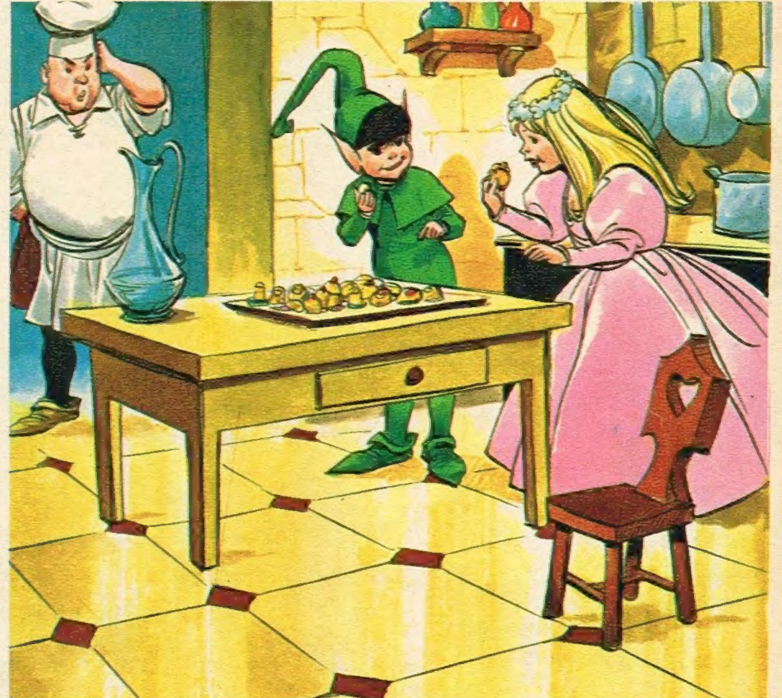
5. Daar zwaait het toverfeetje met haar stokje. Plotseling is Pukkie verdwenen. Op de plaats waar hij liep, zijn alleen nog een paar toversterretjes. Wanda heeft Pukkie aan de tak van een boom getoverd. „Waar ben je, vlegel!" schreeuwt Lekkerbek. „Het lijkt wel of je in de grond gezakt bent! Heb je ooit!"

6. Kok Lekkerbek tuurt zoekend over de weg. Achter zijn rug staan Pukkie en Wanda samen te smoezen. „Waarom is Lekkerbek zo kwaad?" wil Wanda weten. Pukkie vertelt vlug dat hij de kok per ongeluk aan het schrikken heeft gemaakt. En dat de taartjes voor de koningin nu allemaal bedorven zijn. 't Is jammer!

7. „Kom vlug mee," fluistert Wanda. Ze gaan terug naar het keukenraam. Pukkie gooit alle vieze taartjes in de ton. Wanda raapt de bakplaat op en zwaait weer met haar toverstokje. Opeens is de plaat weer vol met gebak. Het ziet er nù nog mooier uit dan eerst. De plaat zeilt uit zichzelf de keuken binnen.

8. „Alle piepkuikens, daar snap ik niets van," zegt Lekkerbek, als hij de keuken binnenkomt. Hij krabt aan zijn oor. „Wat een prachtige taartjes liggen er op de plaat!" Hij roept Wanda en Pukkie binnen en zij mogen de taartjes keuren. Nee, boos is kok Lekkerbek niet meer. Is Pukkie dáár even goed van af gekomen!

Verspreiding voor België: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen 1. Telefoon 38.23.80, postrekening 834.05. Prijs per nummer: 7 F. Verkrijgbaar bij de verkopers en in de boek- en dagbladhandel.

KEN JE MIJ? VRAAGT DE KANGOEROE

Ik woon in een ver land. Helemaal in Australië. Bij jullie wonen kangoeroes alleen maar in de dierentuin. Kijk eens wat een lange, sterke achterpoten ik heb. Daarmee kan ik geweldig goed springen. Ik heb ook een lange staart. Verder heb ik nog een buidel, waarin ik mijn baby kan dragen. Dat is gemakkelijk, hè! Dag, jongens en meisjes! Nu kennen wij elkaar!

